

Η ανάγκη επανατοποθέτησης του Κυπριακού

Για εμάς τους πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας, οι οποίοι ζούμε καθημερινά στην ημικατεχόμενη Κύπρο, είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι το Κυπριακό δεν είναι πρόβλημα δικοινοτικό όπως προβάλλεται ή αφέθηκε να βοηθεί από ξένα κέντρα διαμόρφωσης πολιτικής ή τοπικούς «δορυφόρους» τους. Το κυπριακό πρόβλημα είναι πρόβλημα εισβολής, συνεχιζόμενης κατοχής και παράνομου εποίκισμού. Η Κυπριακή Δημοκρατία, με την αναγνωρισμένη Κυβέρνησή της οφείλει να επιδιώξει δυναμικά την επανατοποθέτηση του προβλήματος στην ορθή του διάσταση, τόσο σε διάφορα διεθνή όργανα και βήματα, όσο και ενώπιον διαφόρων κρατών που λόγω της δικής μας στάσης και της εξυπηρέτησης των δικών τους συμφερόντων φαίνεται πως άρχισαν να «ξεχνούν» ότι στην Κύπρο υπάρχει εισβολή και συνεχιζόμενη κατοχή.

Τα κριθέντα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στο Στρασβούργο τόσο στην ατομική υπόθεση της Τίνας Λοϊζίδου και σε όσες ακολούθησαν, όσο και στην 4η Διακρατική υπόθεση Κύπρου εναντίον Τουρκίας, αποδεικνύουν, πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας, πως με την ένταξη μας στην Ε.Ε. οφείλουμε να διεκδικήσουμε την επανατοποθέτηση του Κυπριακού. Στις πιο πάνω υποθέσεις,

το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο υιοθέτησε πλήρως τις θέσεις και τους ισχυρισμούς της Κυπριακής Δημοκρατίας και των αιτητών.

Το Δικαστήριο αποφάσισε με τον πλέον ξεκάθαρο και κρυστάλλινο τρόπο, ότι οι μαζικές και συνεχιζόμενες παραβιάσεις, οι οποίες διαπράττονται καθημερινά στις κατεχόμενες περιοχές, είναι το άμεσο και αποκλειστικό παρεπόμενο της παράνομης εισβολής και συνεχιζόμενης κατοχής. Η Κυπριακή Δημοκρατία από το 1996, χρονολογία κατά την οποία έχει αποκτήσει αυτό το «ανίκητο δικαστικό όπλο», πολύ πριν ακόμα και από τους περιβόητους πυραύλους S-300, αντί να προχωρήσει και να αξιώνει διαρκώς και άμεσα την εφαρμογή και εκτέλεση αυτών των αποφάσεων, ενώ παράλληλα να τις επικαλείται καθημερινά σε όλα τα επίπεδα διαπραγμάτευσης ή συνομιλιών, έχει αμελήσει και έχει καταστήσει αυτό το διαπραγματευτικό χαρτί/«όπλο» αναποτελεσματικό ή εξίσου αποτελεσματικό με τους S-300...

Προχωρούμε καθημερινά στην αποαναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας καθότι συζητούμε με τον Ταϊάτ ο οποίος στην ουσία δεν έχει κανένα αξίωμα διεθνώς αναγνωρισμένο. Είναι ψευδο-πρωθυπουργός του ψευδοκράτους, δηλαδή των παρανόμων κατεχομένων εδαφών της

Κυπριακής Δημοκρατίας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη και τα ψηφίσματα 550 και 541 του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (τα οποία καθούν τα κράτη όλη του κόσμου να μην το αναγνωρίσουν), πολύ εύστοχα αποφάσισε να χαρακτηρίσει το ψευδοκράτος ως μια παράνομη υποτελής τοπική διοίκηση της Τουρκίας, ένα κράτος μαριονέτα ("puppet state").

Με βάση αυτά και λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η Κυπριακή Δημοκρατία είναι ένα ανεξάρτητο και διεθνώς αναγνωρισμένο κράτος το οποίο δέχθηκε το 1974 εισβολή από ένα άλλο κράτος, την Τουρκία, κατά παράβαση του χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και ειδικά του άρθρου 2(4) το οποίο αναφέρει την ανάγκη διατήρησης της ακεραιότητας και ανεξαρτησίας του κάθε κράτους και το οποίο απαγορεύει την κάθε μορφή βίας έναντι αυτού, θα έπρεπε να το αντιμετωπίσουμε ως παράβαση του διεθνούς δικαίου και να προβάλλουμε το πρόβλημα μας ως θέμα εισβολής και παράνομης χρήσης βίας. Να γιατί η λύση πρέπει πέρα από ευρωπαϊκή να είναι εντός των πλαισίων του ΟΗΕ γιατί εάν εμείς οι ίδιοι απομακρυνθούμε εντελώς από τη γενεσιουργό αιτία της καταστροφής της Κύπρου, τότε η διεθνής κοινότητα δικαιολογημένα «μπορεί» να ξεχάσει την ουσία και να αντιμετωπίσει το θέμα ως δικαιοδικό.

Είναι «μάταιες» οι συνομιλίες με τον

οποιοδήποτε αντιπρόσωπο/εκπρόσωπο της υποτελούς τοπικής διοίκησης γιατί εάν αύριο οι δύο κοινότητες «συμφωνήσουν» αυτό πώς θα συντελέσει στο να αποχωρήσουν τα στρατεύματα κατοχής της Τουρκίας ή οι έποικοι ή πώς θα μπορούν να επιστρέψουν οι πρόσφυγες στις περιουσίες τους; Πρέπει να συμφωνήσει και η ίδια η Τουρκία με την προτεινόμενη λύση.

Με τις δικαιοδικές συνομιλίες το μόνο που επιτυγχάνουμε είναι απλά η Τουρκία, η μόνη και αποκλειστική υπαίτιος για την κατοχή, να μην δέχεται πιέσεις καθότι, όπως η ίδια ισχυρίζεται, αντίθετα προς τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου ευθύνη έχει ο Ταϊάτ και η ψευδοκυβέρνηση του ή ακόμα χειρότερα την ευθύνη την έχει η ελληνοκυπριακή πλειυρά για τη μη λύση. Όντως την ευθύνη την έχουμε, όχι για τη μη λύση καθότι καμία πρόταση λύσης δεν ήταν μέχρι στιγμή συμφέρουσα προς το καλύτερο νοούμενο συμφέρον ολόκληρης της Κύπρου, αλλά για το γεγονός ότι συνεχίζουμε να ανεχόμαστε το κυπριακό πρόβλημα να προβάλλεται ως δικαιοδικό και δεν το προβάλλουμε όπως και στο παρελθόν ως θέμα εισβολής και κατοχής όπου υπαίτια έναντι της ευρωπαϊκής Κύπρου είναι η Τουρκία.

Σίμος Α. Αγγελίδης